

Com superar l'actual divisió dels partits independentistes?

written by Sebastià Sardiné | 21 de juliol de 2019

1. Els partits polítics estan obsolets, ja no compleixen amb el mandat que el poble, transversal, els atorga. La Generalitat i el Parlament són estructures que l'Estat controla. Pures sucursals del poder central. No proclamaran res, ni publicaran res. Ni poden ni els deixen, sotmesos com estant a Tribunals i TC. Waterloo és una entelèquia, que prou hi fa, però no té cap pes ni acció executiva.

2. Han professionalitzat la política, fent-ne ofici per viure'n. Un càncer democràtic amb metàstasi. El processisme ja els va bé. Tots esperen que l'escalafó corri.

3. Els partits no es reformaran si no els obliguem, per això fa falta un revulsiu, que ha de venir de la gent. L'1-0/2017, sense preguntar-nos a quin partit votàvem, estructurats espontàniament, CDR, posarem urnes i tots érem davant els locals electorals per defensar-los. Guanyarem el pols a l'Estat. Els polítics, ja que no van acabar la feina, varen fallar. NO es mereixen guiar-nos, ni hem de patir les seves baralles internes per a seguir controlant el poder delegat, manllevat, amb engrunes a repartir. Pel poble, almenys per mi, els partits polítics sobiranistes, independentistes... varen deixar de tenir sentit. Estem vetllant un mort.

4. L'1-0, el poble va recuperar la sobirania plena. Durant aquests dos anys, ho hem guanyat tot votant, però no avencem.

5. *TEMPUS*, cal esperar la propera finestra d'oportunitat, millor si el "Gobierno" és dèbil (interí) i/o convoca noves eleccions. No cal que esperem que surti cap sentència. Ni els judicis ni Waterloo ens han de distraure de res. Hi ha una

feina a fer i l'únic que la pot fer és el poble.

6. La solució passa per:

6.1 mentre anem fent processisme, almenys creem estructures pròpies controlades per nosaltres com en el cas d'Eines d'Estat. S'ha conquerit la Cambra, ara toca conquerir els col·legis professionals, en especial, el Col·legi d'Advocats de Barcelona, i tants altres, així com sindicats i gran patronal i crear una banca privada i una altra de pública (antic Institut Català de Crèdit) pròpies. Bombers, agents rurals, voluntaris, policies locals, mossos en la part fidel, com a sistema de seguretat i defensa, potser, sent romàntic, o no, organitzant sometents locals, miquelets o almogàvers reconvertits tots al segle XXI.

6.2 la legitimitat política la tenen, ara, únicament els càrrecs electes de tot tipus, que, com s'aconsella, reunits en Assemblea (si pot ser units amb l'AMI a ampliar + ANC i Òmnium) poden decidir-ho tot, complint certs tràmits que explicaré en la meva ponència a la Universitat d'Estiu convocada per l'Institut Nova Història, a Montblanc, dia 3.8.2019, 16 hores sota el títol "De l'abjuració a l'execució". No hi ha cap fórmula, ni cap mirall on inspirar-se per assolir la nostra fita. Hem de fer la nostra pròpia via, a la nostra manera i estil. No podem confiar en què la UE ni ningú ens aplanarà el camí, però hem de ser astuts i oferir, a la comunitat internacional, i al que pugui restar de l'Estat precedent, quelcom a canvi, solucionant problemes en lloc d'augmentar-los. Hem d'oferir un projecte atractiu, liderat per un equip transversal amb l'únic objectiu de fer la feina, i publicar-la, *erga omnes*, en el número 1 del Butlletí de la República Catalana (no en el DOGC que és l'Estat) iniciant el Govern Provisional, el procés constituent, dotar-nos de constitució, a referendar, i nova llei electoral amb democràcia directa i participativa, per dificultar que els partits marquin els *tempus* i les estratègies. Polítics temporals, màxim dues legislatures. Fet això, eleccions per a

cobrir de nou tots els càrrecs. Volem elegir-ho tot, des de l'alcalde, al president de la república, fiscal general ... i, si cal, també el Consell Comarcal i les Diputacions (que no haurien d'existir).

CONCLUSIÓ: El que cal fer no ho faran els partits, ni el Govern, ni els Parlamentaris/polítics, ni Waterloo. El que cal fer s'ha de fer, si pot ser abans que surti la sentència. Estem en temps de guerra moderna, econòmica-fiscal, administrativa, informàtica, geopolítica ... Europa està també dèbil. Ens queda l'EFTA. Un cop d'efecte en el moment oportú, avançant-nos a un altre 155, pot fer inclinar la balança. Ara, no deixar-ho córrer. Seguirem sent terra conquerida, "región" administrativa, administrats-consumidors, no pas ciutadans? No hem pas de desobeir res. Hem d'obeir a la nostra lliure decisió (art 3, Conveni o Tractat de Montevideo de desembre 1933, ratificat pels estats americans el 2015), amb la retòrica que ja vaig anunciar en el meu darrer article que s'ha publicat en aquest mitjà.